

Adventní kalendárium

- Ne 27.11. 1. Neděle adventní – 10:00 mše sv. (MM) s 1. katechezí o mši svaté (J. Ex. arcibiskupa pražského Jana Graubnera)
- Út 29.11. Začíná nověna k Neposkvrněnému početí Panny Marie
- St 30.12. 18:45 – adventní katechese (fara)
- Pá 2.12. 1. pátek v měsíci – 17:00 – 17:55 tichý výstav Nejsvětější svátosti (MM); zpovídání
18:00 mše svatá (MM) s pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
- So 3.12. 6:00 mše sv. při svíčkách se zpívanými staročeským roráty v zámeckém kostele Narození Panny Marie, po mši svaté loretánské litanie.
7:30 snídaně na faře
8:15 – 12:00 farní adventní rekolekce (P. MUDr. Vojtěch Novák)
- Ne 4.12. 2. Neděle adventní – 10:00 mše sv. (MM) s 2. katechezí o mši svaté (po mši svaté možná přijde Mikuláš...)
- St 7.12. 18:45 – adventní katechese (fara)
- Čt 8.12. 18:00 mše svatá – Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, zámecký kostel Narození Panny Marie. Po mši svaté obnovení zasvěcení – svěření se pod ochranu naší farnosti – Mateřskému Srdci Panny Marie
- Ne 11.12. 3. Neděle adventní – 10:00 mše sv. (MM) s 3. katechezí o mši svaté
15:00 pobožnost u Panny Marie Guadalupské (12.12.)
- Út 13.12. 17:00 – zpívání v kostele MM (ZŠ Husovo nám.)
- St 14.12. 18:45 – adventní katechese (fara)
- So 17.12. 19:00 – Adventní koncert Bělské farní scholy kostel NPM
- Čt 22.12. 9:00 mše svatá (NPM) a po ní úklid a zdobení kostela starobenáteckého odpoledne úklid a zdobení farního kostela (MM)
- So 24.12. 6:00 poslední (letošní) adventní mše sv. zámecký kostel Narození Panny Marie

Nezapomeňte, že v úterý 29.11. začíná **Nověna k Neposkvrněnému početí Panny Marie**, na jejímž závěru provedeme obnovení zasvěcení naší farnosti Mateřskému srdci Panny Marie. (Nověna je k dispozici na našich webových stránkách)

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).



NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

1. Neděle ADVENTNÍ

11/2022 (№ 51)

27. listopad 2022

Doby mají svůj smysl

Začíná nový liturgický rok. Začíná doba adventní. Každoroční opakování, pravidelný odkaz na konkrétní historické události dobu očekávání Mesiáše a Jeho příchod. Připomínání si minulého je důležité, abych pochopil sebe, je součástí mé identity. Minulost mi říká, odkud jsem vyšel, kde jsou mé kořeny. Na základě prožitých (uvědomělých, přijatých a reflektovaných) minulostí se dnes rozhoduji, žiji, vytvářím přítomnost. Udržováním spolení právě prožívaného s prožitým určuje pak směr mých kroků, abych se neztratil v budoucím neznámém.

Pravidelné opakování tvoří zvyk, dává jistotu vyzkoušeného. Ráno vstanu a nemusím přemýšlet, jak a kde se nasnídám, vím kam sáhnout pro hrnek, kolik času potřebuji k vypravení se z domu a kterou cestou půjdu do práce/školy. Máme své rituály – ano i ty obyčejné věci mají svou jistou obřadnost. A stejně tak víme, že jako nepolíbit svou ženu, nepozdravit, neusmát se a neprohodit pár slov se sousedem, tak i den bez modlitby (a týden bez mše svaté) „by to nebylo ono“.

Pravidelnost dává řád. Řád dává pevnost. Kdo ho nemá je jako bláto, které mění tvář podle toho, jak se na něj šlápne, je nepříjemné a v posledku jen špiní. Vstávat a mít své rituály je rovina osobní. Narozeniny, svátky a výročí, které se slaví a na které je třeba se připravit (neplést s časem „volná“), dávají pevnost a identitu rodinnou a společenskou.

Jsou však dny (a období), kdy chceme monotónnost opakování (předvídaného) rozbít a osvobodit se od ní. Toužíme po změně, dobrodružství, po novém, neočekávaném... Jsme nespokojení a i to nejkrásnější se nám protiví. Ani na svátky a výroční slavnosti se netěšíme. Měníme práci, bydliště, a někteří po dvaceti letech manželku* (ti mladší i častěji – a nebo se už raději ani nežení).

Co bere krásu věcem a zabíjí vztah, však není opakování, ale opakování bez ducha – rutina. Jsme stvořeni pro lásku, která touží vycházet ze sebe, dávat se a být opěťovaná. Rutina lásku zabíjí, protože jí bere tvořivost, plodnost a novost.

Začíná advent, doba očekávání. Nečekejme, že nás překvapí něčím „novým“ co „tu ještě nebylo“. Prožít radost očekávání a oslavit narození Krista (vytvořeného Mesiáše) v plnosti, znovu a přitom nově můžeme! Přijměme advent jako čas ztišení, aby se v našich srdcích mohla znovu rozhořet touha po lásce, která oživuje vztahy a dává věcem krásu nově objeveného. Tato doba je důležitá, bez ní by vánoce byly nepřipravené, prázdné. Nenechme si vzít tento čas přípravy, neshánějme se po věcech, nepějme s pohany a protestanty ještě koledy.

Maria, počala v touze, která byla velká, čistá, ale hlavně zcela podřízená Lásce – Bohu a Jeho vůli. Po devět měsíců pak nosila pod srdcem mlčky Spasitele. Každá doba má svůj čas, každá doba může být dobou spásy.

Ať je tento advent pro vás časem milosti vám přeji a v modlitbě vyprošuji

P. Marek

* Nedoporučené, ježto hříšné a k štěstí nevedoucí

Z došlé pošty

Milý otče Marku,
zdravíme Vás z Drast a obracíme se na Vás s prosbou: Po roce opět pořádáme sbírku na stavbu našeho kláštera na portálu Donio, která probíhá od 1. listopadu do 28. února.

Moc by nám pomohlo, kdyby pro Vás bylo možné rozšířit tento mezi Vaše blízké a známé a informovat farníky. Na hlavní stránce našeho webu www.karmeldrasty.eu je plakátek (viz. níže) ke stažení, který je možné vytisknout či dát na farní web.

Nacházíme se v poměrně rozhodujícím období, kdy naši stavbě už k dokončení mnoho nechybí, ale na poslední kroky nám chybí finance...

Za komunitu sester karmelitek
sestra Marie

Na zvážení: co se takhle nějakou sobotu do Drast vypravít fyzicky pomoci.

Letem benáteckým světem

* Ze sbírky a s příspěvím Nadace České spořitelny jsme pořídili vozík za auto. Už pomáhá při práci v lese...

* Listopadová brigáda v lese je za námi. Brigádníkům upřímně Pán Bůh zaplat! Je třeba ještě dosadit něco (cca 150) sazenic borovic a zalévat nově vysazenou alej.

* Oprava střechy presbytáře kostela starobenáteckého je dokončena. Deo gratias! Během dvou týdnů by měl být opraven (nově udělán) krov a položena krytina i nad sakristií.

* Krádeže dřeva ve farním lese bohužel pokračují. Uvidíte-li zloděje v našem lese, prosím foťte a informujte mne.

* Charitní Tříkrálová sbírka v naší farnosti v roce 2023 nebude, ježto se mezi farníky nenašel nikdo, kdo by byl ochoten dělat koordinátora. Na ADCH jsem tuto skutečnost oznámil.

žádné břehy. Neplatí "odsud potud, a dál ne". A dítě má jistotu právě v těch mantinelech. Když je nemá, trpí úzkostí. Byl jsem jednou v Třeboni v kavárně a seděla tam maminka a její asi čtyřletý chlapeček chodil od stolu ke stolu, bral cukřenky a vysypával je na zem. Maminka byla naprosto v klidu. Přišla servírka a zakřičela na kluka: "Co to děláš? To se nesmí!" Maminka se na ni obořila a povídá: "Slečno, na vaše názory není nikdo zvědavý! Můj Quentinek je doma od malička vedený k tomu, že cukr je jed. Tím, že ho vysypává, chrání zdraví vašich zákazníků!" Pak nasedla do superluxusního bouřáku za několik milionů korun a odjela.

Víte, jak to dopadne za pár let? Quentinek, který nemá žádné mantinely a limity ani od matky, ani od otce, nastoupí do první třídy a tam bude muset dodržovat řád a respektovat učitelku. To mu bude proti srsti, dosud se s ničím podobným nesetkal, a začne reagovat poruchami chování. Učitelka doporučí matce návštěvu dětského psychiatra s tím, že Quentinek trpí ADHD, jak u něho sama diagnostikovala. A doma se z nevychovaného spratka rázem stane zase oběť a nemocná chudinka. Já bych nechtěl být za pár let v kůži Quentinkovy maminky. A servírka může být ráda, že ji maminka nezažalovala, když na jejího synáčka vykřikla, protože to mu přece mohlo způsobit doživotní trauma. To se dnes nosí! Dítěti nesmíte nic zakázat, abyste tím neovlivnila vývoj jeho osobnostní integrity. Tahle "moderní vývojová psychologie" jsou přítomni jen žvásty.

Myslíte, že budou dětem jistoty v životě chybět, nebo se bez nich naučí fungovat jinak?

Neobejdou se bez nich. Lidé potřebují mít jistoty. Jak už říkali antičtí filozofové, potřebují mít "pevný bod ve vesmíru", od kterého se odrazí. I námořníci se orientovali podle Polárky, aby zjistili, jestli jedou na západ, na východ, nebo na jih.

Potřebujeme jako společnost mantinely a jistoty?

Pokud je potřebuje jednotlivec, automaticky je potřebuje celá společnost. To je na sebe navázané. Chybí-li ve společnosti, nemá je ani jedinec, protože společnost ovlivňuje jedince více, než jedinec ovlivňuje společnost. V důsledku toho dnes lidé mohou upadnout do deprese a bezvýchodné situace.

Jak z toho začarovaného kruhu ven?

Měl jsem pana profesora, který mi dal tři rady, a já se jimi dodnes řídím: "Když něco neumíš, tak to nedělej. Když tě někam neznou, tak se tam necpi. A když něco nevíš, tak to přízněj. U hloupých budeš vypadat jako hlupák, ale chytrí ocení tvoji upřímnost." Takže ani já nevím, kudy z toho ven.

Už nějakou dobu se mluví o soumraku západní civilizace. Dá se však mluvit i o bídě současného světa?

Jde o to, o jakou bídu jde, jestli o duchovní, materiální, kulturní, prostorovou... Druhů bíd je povícero. A je rozdíl mezi bídou a chudobou. Chudý je ten, kdo má jenom to, co potřebuje. Bídu má ten, kdo má méně než to, co potřebuje. Bohatství má ten, kdo má více, než potřebuje. A my máme skutečně více, než potřebujeme.

~~~~~

*prof. PaedDr. ThDr. MUDr. et MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů Ph.D. Český řeckokatolický kněz, psychiatr, pedagog, člen Obce spisovatelů, autor duchovní literatury, který působí v Pelhřimově jako soudní znalec v oboru psychiatrie. Jméno Maxmilián mu v roce 1984 při tajném vstupu do střešního rádu želivských premonstrátů udělil opat Želivského kláštera Bohumil Vít Tajovský. Dne 4. dubna 2012 byl zapsán do České knihy rekordů jako držitel největšího počtu vysokoškolských titulů.*

~~~~~

Dostavba klášterního areálu v Drastech

Sbírka sester bosých karmelitek na portálu Donio

(1. 11. 2022 – 28. 2. 2023)

www.donio.cz/dostavba-klasterniho-arealu-v-drastech



Pomůžete nám také šířením tohoto odkazu mezi své blízké.

Děkujeme za jakoukoliv podporu!

Sestry bosé karmelitky,
Karmel sv. Josefa,
Drasty, Praha-Východ



písek, vápno, cement, a to všechno nám chybí.

Kdy se to podle vás vytratilo?

Ještě když v našich zemích žili křesťané, měli sedmero hlavních hříchů, a ten největší a nejhorší byl pýcha. Časem si však člověk řekl: "Já budu rozhodovat. Budu ten nejvyšší! Jsem přece vrchol přírody, obdarován myšlením a mozkem. Budu si všechno dělat po svém a jinak. Nebudu respektovat svědomí, stud ani staletými ověřené normy." A pokud člověk začne být pyšný, nejprve to odnese nejbližší okolí. Rodina. A pak se to šíří jako vlna. Hodíte-li kámen do vody, vlny jdou dál a dál, a když je kamenů více, je z toho na hladině bouře.

...

Je dnešní střet mladí versus staří jiný než kdysi? Vyhrocenější? Nebo je to pořád stejné, jak říkával Karel Čapek: "Mladá generace má vždycky pocit, že s ní přichází lepší svět. A stará garda má pocit, že s ní ten lepší svět odchází."

Psychiatrii dělám více než čtyřicet let, takže můžu posoudit, jak to bylo před deseti, dvaceti i pětaticeti lety. Mezigenerační střety tady byly vždycky a být to tak musí, protože posunují svět dopředu. Ale dříve si nerozuměly generace mezi sebou, zatímco dnes si už nerozumí patnáctiletý se sedmnáctiletým. Ono je to i tím, že se dneska neví, co je pravda. Každý má tu svou. Pravda se zrelativizovala. To znamená, že nic není jisté, nic není stoprocentní, všechno je jen "jakoby". A na nic se tedy nedá spolehnout. Nevíme, co je pravda a přirozenost. Schválně neříkám norma, protože ta se může měnit.

Dám-li auto na měření škodlivin ve výfukových plynech, technici přesně znají normy. Ty se však mohou posouvat. Kdežto přirozenost se posunout nemůže. Když dám ptáka do akvária a rybičku do hnízda na strom, zhynou oba, protože je to nepřirozené. A my jsme s tímhle vším začali experimentovat. Půjde to? Nepůjde to? Uvidíme. Proč bychom měli věřit staré generaci, která říká, že ryba má být

ve vodě. My si to zkusíme! Zpochybníme to staré a budeme to dělat "nově" po svém. A tak nám chcepne ryba i pták. Jedním ze zaklínadel dnešní doby je, že se snažíme dělat všechno jinak.

Jsou i další zaklínadla?

Úspěch. Nejsi-li mladý, úspěšný a bohatý, neexistuješ, nemáš cenu, jsi méněcenný. Nemáš ve škole nejnovější mobil? Jsi socka! Nemáš nejnovější model značkových bot? Co děláš mezi námi "lepšími žáky"? To je svým způsobem nová třídní společnost. Jsi horší třída! To je špatně.

Dneska je i mnoho různých pohledů na výchovu dětí. Co rodina, to pomalu jiný recept, jak dítě vychovávat. Ve své nové knize píšete, že jde často o liberální formu výchovy.

Ano, jinými slovy: "Dítě moje, dělej si, co chceš, já ti všechno schválím!" V novozákonním evangeliu najdeme Ježíše jako autora, jenž vyučoval metodou příkazu, příběhu a příkladu. Osobně považuji tento způsob za velmi efektivní. Pokud jde o výchovu, tedy tvarování lidských charakterů, hraje zásadní a žádnou institucí nenahraditelnou roli rodina. Každá má svého ducha, tedy hodnoty, jež zastává, jimiž žije, a které tím pádem předává i další generaci. Ideální by bylo, kdyby v rodinách ona metoda fungovala. Jenže nefunguje. A já jako dětský psychiatr pozoruji, že narůstá počet dětí, které potřebují odbornou pomoc. Nedávno mně volal z Prahy jeden tatínek, jestli bych nemohl coby dětský psychiatr vyšetřit jeho synka. Nemohl. Mám přeplněno. On povídá: "Volám z Prahy, protože tady je čekací doba tři čtvrtě roku." Necháte-li dítě, které má psychické problémy, tak dlouho čekat, je to špatně. Nás dětských psychiatrů je strašně málo. A narůstá počet dětí, jež trpí úzkostmi.

Proč?

Výchova je jako řeka, potřebuje mít břehy. Jakmile je má, teče voda, kudy má, dá se po ní plavat, dá se využívat její tok. Jakmile břehy zbouráte, voda se rozlije a je záplava, která ničí. A tohle je zjednodušeně současná výchova dětí. Nemají

Chybí nám stud a pokora. Jsme země, kde nic není hanba...

Profesor Kašparů

Z rozhovoru s Karolínou Liškovou, uveřejněného 10.10.2022 (zpravy.iDNES.cz)

Žijeme v přelomové době. Jsme svědky odcházení starých dobrých časů?

Staré dobré časy vždycky odcházely. Vzpomínám si na dědečka, jenž se narodil v předminulém století. Říkával: "Za císaře pána deset deka salámu. To bylo salámu! Dneska je deset deka salámu daleko méně než tenkrát." Tím dával najevo, že staré dobré časy odcházejí. Naopak mladá generace vždycky hlásá: "S námi ty lepší časy teprve přicházejí!"

Spisovatel Ernest Hemingway řekl: "Nejpodivuhodnější na budoucnosti je představa, že naši dobu budou nazývat staré zlaté časy."

Mezigenerační řevnivost tady vždycky byla a vždycky se s tím společnost nějak vypořádala. Dnes nám však chybí osobnosti a vzory. Čili autority. Chybí tady nějaký osvícený člověk, na něhož bychom mohli ukázat prstem a říct: "Podle tohoto člověka, ano!" Každé čtyři roky se hledá v České republice spasitel. Nejdříve to byl Klaus, pak Zeman, Špidla, Paroubek, Topolánek... Pořád se hledá někdo nový, protože každý z těch starých zklamal. Pak se hledal spasitel v Babišovi, naposledy ve Fialovi. Nevím, co bude dál. Nacházíme se ve stavu mezi Alzheimerem a narkózou. Alzheimer nás učí zapomínat, co bylo, a narkóza nám neříká, co je teď.

Ve své knize Opice Boží, jež vyšla nedávno, říkáte, že i ztrátu hodnot prožíváme jako velkolepou historickou událost.

Mluví o tom na pozadí vymyšleného příběhu krádeže Mony Lisy. Představte si, že zloděj vnikne do muzea, vyřízne z rámu obraz nevyčísitelné hodnoty a na stěně zůstanou jen čtyři pozlacená prkýnka. Neutuchající davu návštěvníků však v Louvru neustávají, i když je plátno v ču-

du. Naopak ještě přibývá lidí, co chtějí obdivovat téměř bezcenný rám.

Podle vás se chováme stejně?

Ano. Často je nám ukradená podstata a smysl věcí. Ztrátu hodnot prožíváme se zatajeným dechem a vzrušením jako historickou událost.

V jaké etapě se dnešní západní civilizace nachází?

Naše Evropa ztratila duši. Je bezduchým a technokratickým kontinentem. Mluví se o ekonomických, právních věcech, jenže nemáme dostatek básníků a filozofů, kteří dávají společnosti jakousi chuť. Představte si zedníka, co staví zeď. Má kvalitní cihly a úhledně se je snaží dávat jednu na druhou, ale chybí mu malta. Pojivo. Takže zeď vypadá na první pohled hezky, ovšem když o ni zavadíte, celá se rozpadne. A do podobného stavu se dostala současná sjednocená Evropa. Co stát, to cihla. Pěkně se to poskládalo dohromady, ale já pořád hledám to pojítko, ducha, který by byl vazbou mezi jednotlivými cihlami velkolepé evropské stavby. I proto se domnívám, že může přijít nějaký otřes a začlouná onou evropskou zdí, jež není pevná. Je to prostě taková skládačka, národní puzzle. O tom, že Evropa ztratila duši, mluvil už papež Jan Pavel II. (papežem byl v letech 1978 až 2005, pozn.red.). Všechno se u nás řeší jen paragrafy a penězi. Nikoliv z hlediska etiky, zdravé morálky, tedy tím, co se nedá zvážít, změřit, spočítat. Pojmy láska, dobro, odpuštění, obět už ze slovníků vymizely. A hlavně nám chybí stud. Jsme země, kde nic není hanba. Může se lhát, protože lzou i ti "nahore", všichni nad tím jen mávnou rukou. Kde není stud, je totiž všechno dovoleno.

Chybí nám pokora?

Samozřejmě, a ještě nám schází kultivované svědomí. A další problém: na morální díry dáváme technické záplaty. Ve škole je šikana, což je morální problém, a my to řešíme tím, že do celé školy dáme kamery. Kromě pokory a skromnosti nám chybí i zdravý selský rozum, který měli naši předci. To všechno je